

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Obrana životního prostředí, I.Č. 679 80 520**, se sídlem Pražského 601/28, Praha 5, zastoupené JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2008, č. j. S-MHMP-41074/2008/OOP-V-412/R-89/Hu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 4. 2013, č. j. 5 Ca 349/2008 – 72,

takto :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 16. 4. 2013, č. j. 5 Ca 349/2008 – 72 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2008, č. j. S-MHMP-41074/2008/OOP-V-412/R-89/Hu (dále jen „napadené rozhodnutí“) o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Odboru dopravy a životního prostředí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 14. 4. 2008, č. j. MCPP6 052832/2007 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo povoleno podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), pokácet z důvodu realizace stavby „Městský okruh Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavba č. 9515 Myslbekova – Prašný most – zařízení staveniště“ v rozhodnutí specifikované stromy, keře a porosty (dále jen „dřeviny“) s tím, že

kácení bude provedeno po vydání souhlasu s ohlášením zamýšlené stavby. Dále byla uložena kompenzační opatření nastalé ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin uvedených v tomto rozhodnutí.

Stěžovatel v napadeném rozhodnutí potvrdil prvoinstanční rozhodnutí a dospěl k závěru, že žádost o povolení kácení uvedených dřevin byla podána v souladu se zákonnými i prováděcími právními předpisy, a že podklady předmětné žádosti byly v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně upravovány na základě poznatků získaných při ohledání na místě. Vzhledem k tomu dospěl stěžovatel k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Městský soud se v odůvodnění **napadeného rozsudku**, jímž napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, předně vypořádal s námitkami žalobce o podjatosti úředních osob rozhodujících o napadeném (i prvoinstančním) rozhodnutí a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, týkající se obdobné věci, v níž se rozšířený senát zdejšího soudu vyslovil k otázce systémové podjatosti, shledal tento žalobní bod jako nedůvodný.

V napadeném rozsudku se dále městský soud zabýval námitkou žalobce, podle níž mělo být ve věci vydáno stanovisko EIA jako závazný podklad pro rozhodnutí o povolení ke kácení dřevin. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83, v němž se zdejší soud zabýval právě otázkou, zda je třeba vyžádat si stanovisko EIA pouze pro rozhodování ve stavebním řízení (v rozhodnutí o umístění stavby, ve stavebním povolení), nebo zda závěry formulované v tomto stanovisku mají být podkladem v každém navazujícím správním řízení probíhajícím podle zvláštních (tzv. složkových zákonů), dospěl městský soud (stejně jako zdejší soud v citovaném rozhodnutí) k závěru, že stanovisko EIA musí být závazným podkladem i pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny. Městský soud dovodil, že se stejný závěr uplatní i v tomto případě, tedy v případě povolení ke kácení dřevin dle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“) je obecným procesním ustanovením; není tedy podstatné, že povinnost, kterou stanoví, není stanovena v jednotlivých tzv. složkových zákonech z oblasti správního práva a práva životního prostředí.

Městský soud dále nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné v otázce významu kácených dřevin a závažného důvodu ke kácení, jelikož správní orgány obou stupňů se k této otázce vyjádřily sice stručně, ale dostatečně. S odkazem na ustálenou judikaturu zdejšího soudu pak městský soud rozhodl, že nezákonnost rozhodnutí nepůsobí ani skutečnost, že ke stejnopisu rozhodnutí, které bylo doručeno žalobci, nebyla připojena grafická příloha, která by zobrazovala umístění kácených dřevin a místa náhradní výsadby. Rovněž zjištění skutkového stavu považuje městský soud za dostatečné. Žalobci pak nelze rovněž přisvědčit v tom, že správní orgány opomenuly ochranu ptactva podle § 5a a § 5b zákona o ochraně přírody a krajiny, jelikož tato námitka nebyla blíže rozvedena a není zřejmé, co by měl stěžovatel ohledně ochrany ptactva v tomto řízení dále činit.

Žalobce tedy uspěl s žalobním bodem, podle nějž si měl prvoinstanční správní úřad v řízení obstarat stanovisko EIA; městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení.

Ve velmi stručné **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku podané z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), stěžovatel se závěry napadeného rozsudku nesouhlasí, je toho názoru, že napadený rozsudek je nezákonný a v důsledku nedostatečného odůvodnění i nepřezkoumatelný.

Stěžovatel shrnuje a cituje právní závěry městského soudu, že žalobce uspěl s žalobním bodem, podle nějž si stěžovatel měl v řízení obstarat stanovisko EIA. Podle stěžovatele je tato argumentace nesprávná, postrádá řádné odůvodnění a spočívá v nesprávném posouzení právní otázky. Předmětem řízení je povolení kácení dřevin z důvodu realizace stavby „Městský okruh Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavba č. 9515 Myslbekova – Prašný most – zařízení staveniště“. Tato stavba pak není záměrem, který by podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době, kdy o něm bylo rozhodováno v územním řízení dle stavebního zákona, podléhal posuzování dle § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů. S ohledem na tuto skutečnost stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval právní otázku, je-li nutné pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, v případě, že navazující stavba je záměrem podléhajícím posuzování podle § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, zohlednit závěry stanoviska EIA jako závazného podkladu pro toto rozhodnutí. Dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody, ve znění účinném v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), *„ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin“* a dle § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), *„správní úřad, který vydává rozhodnutí nebo opatření podle zvláštních právních předpisů (dále jen "rozhodnutí"), zveřejní žádost o vydání tohoto rozhodnutí, a to vždy alespoň na internetu. Při svém rozhodování bere vždy v úvahu obsah stanoviska. Bez stanoviska nelze vydat rozhodnutí nebo opatření nutná k provedení záměru v žádném správním ani jiném řízení nebo v jiném postupu podle zvláštních právních předpisů. V těchto řízeních a postupech je příslušný úřad dotčeným správním úřadem. Při svém rozhodování bere správní úřad vždy v úvahu obsah stanoviska. Jsou-li ve stanovisku uvedeny konkrétní*

požadavky týkající se ochrany životního prostředí, zahrne je do svého rozhodnutí; v opačném případě uvede důvody, pro které tak neučinil nebo učinil jen částečně. Rozhodnutí musí vždy obsahovat odůvodnění.“

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu v napadeném rozsudku, že tato právní otázka byla již vyřešena judikaturou zdejšího soudu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2010, č. j. 1 As 91/2009 - 83 (všechna citovaná rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), kde zdejší soud dospěl k závěru, že stanovisko EIA musí být závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody podle § 12 a § 44 zákona o ochraně přírody a krajiny („*stanovisko EIA musí být v posuzovaném případě závazným podkladem pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody*“ [...] „*obsah stanoviska EIA v části hodnotící dopad zamýšlené stavby do krajinného rázu a v části zabývající se hodnocením vlivů stavby na zvláště chráněné území, měl být zahrnut a zohledněn v napadeném rozhodnutí*“) a ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 19/2010 - 133 (zde jako obiter dictum), rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, 1 As 68/2012 - 32, ve kterých zdejší soud shodně judikoval, že se tento výklad vztahuje také na § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny („*jestliže tak stavba předmětné části pražského městského okruhu je záměrem, který podléhá posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, pak stanovisko EIA mělo být jedním z podkladů rozhodnutí rovněž v nynějším správním řízení. V nynějším případě sice nejde o rozhodování podle § 12 a § 44, ale podle § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny, citované závěry však lze bezpochyby aplikovat také na toto řízení.*“) Nejvyšší správní soud neshledává v nynějším řízení, které je po věcné i právní stránce obdobné s řízeními v citovaných rozhodnutích, důvod odchylovat se od své předchozí judikatury.

Dále tedy Nejvyšší správní soud musel posoudit otázku, zda je stavba „Městský okruh Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavba č. 9515 Myslbekova – Prašný most – zařízení staveniště“ takovou stavbou, která podléhá posouzení EIA dle § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, či je součástí stavebního záměru, který jakožto celek vyžaduje posouzení nebo je to stavba, která posouzení nevyžaduje.

Stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje tím, že samotná stavba – zařízení staveniště – není záměrem, který podléhá posouzení vlivů na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v době, kdy o něm bylo rozhodováno v územním řízení dle stavebního zákona.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jsou „*předmětem posuzování podle tohoto zákona záměry uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu kategorii I a změny těchto záměrů, pokud změna záměru vlastní kapacitou nebo rozsahem dosáhne příslušné limitní hodnoty, je-li uvedena; tyto záměry a změny záměrů podléhají posuzování vždy.*“ Dle bodu 9. 4. kategorie I Přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí podléhají vždy posouzení „*novostavby, rozšiřování a přeložky silnic nebo místních komunikací o čtyřech a více jízdních pružích, včetně rozšíření nebo přeložek stávajících silnic nebo místních komunikací o dvou nebo méně jízdních pružích na silnice nebo místní komunikace o čtyřech a více jízdních pružích, o délce 10 km a více.*“ Nejvyšší správní soud shledává, že finální stavba Městského okruhu hl. města Prahy je záměrem podléhajícím posouzení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, což není ostatně nikde

v tomto řízení a ani ve všech obdobných předchozích řízeních týkající se povolení ke kácení dřevin v jiných částech městského okruhu, ve kterých stěžovatel vystupuje jako účastník těchto řízení, stěžovatelem u zdejšího soudu rozporováno: „*vyjdeme-li z předpokladu, že stavba předmětné části pražského městského okruhu je záměrem, který podléhá posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí (což žalovaný nerozporuje), pak stanovisko EIA mělo být jedním z podkladů rozhodnutí rovněž v nynějším správním řízení*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 19/2010 - 133 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, 1 As 68/2012 - 32).

Ke skutečnosti, že posuzovaná stavba – zařízení staveniště – je integrální součástí finální stavby Městského okruhu hl. města Prahy, která bezpochyby, jak zdejší soud poukázal výše, posouzení EIA dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vyžaduje, sám stěžovatel přisvědčuje, kdy v napadeném rozhodnutí uvádí na námitku žalobce (že zařízení staveniště není veřejně prospěšnou stavbou), že toto zařízení souvisí s realizací veřejně prospěšné stavby (myšleno městského okruhu), jeho umístění bylo pečlivě prověřeno i zvoleno a na základě této věci pak bylo vydáno územní rozhodnutí. Argument veřejné prospěšnosti finální stavby byl ostatně také uveden v prvoinstančním rozhodnutí, kde na základě existence veřejné prospěšnosti bylo stanoveno, že termín kácení dřevin není omezen pouze na jejich vegetační klid. Tento závěr správního orgánu prvního stupně nebyl stěžovatelem nikdy rozporován.

Nebylo tedy možno přisvědčit danému argumentu stěžovatele za situace, kdy on sám v napadeném rozhodnutí odmítá námitky žalobce s odkazem na přímou souvislost posuzované stavby – zařízení staveniště – se stavbou městského okruhu, odkazuje se na veřejnou prospěšnost celé stavby městského okruhu a posuzuje všechny zamýšlené záměry související se stavbou městského okruhu v celkovém jeho kontextu; a v případě, kdy podobný argument (o samostatnosti posuzované stavby) svědčí jemu samotnému, pak tento argument uplatní při kasačním řízení.

Nejvyšší správní soud nadto uvádí, že takový postup stěžovatele a dalších účastníků správního řízení, který by vedl k rozdělení stavebního záměru městského okruhu na několik dílčích správních řízení za účelem, aby se v těchto řízeních vyhnuli posuzování vlivů provedení záměru na životní prostředí, čehož by se poté v různých fázích řízení dovolávali, považoval za konání obcházející tento institut dle § 4 a dle § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí s vazbou na ustanovení § 85 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů, a ve svém důsledku jako jednání odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména dle § 2 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že posuzovaná stavba je součástí stavebního záměru Městského okruhu hl. města Prahy, a proto na ni nemůže být pohlíženo v intencích zákona o posuzování vlivů na životní prostředí jako na stavbu samostatnou, která posouzení EIA dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí nevyžaduje.

Z toho důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin dle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny,

v případě, že navazující stavba je záměrem podléhajícím posuzování podle, je nezbytné zohlednit závěry stanoviska EIA jako závazného podkladu pro toto rozhodnutí, jelikož závěry formulované v tomto stanovisku mají být podkladem v každém navazujícím správním řízení probíhajícím podle zvláštních (tzv. složkových) zákonů. Nejvyšší správní soud pak dospěl k závěru, že stavba předmětné části pražského městského okruhu – „Městský okruh Myslbekova – Pelc-Tyrolka, stavba č. 9515 Myslbekova – Prašný most – zařízení staveniště“ je součástí záměru, který podléhá posuzování podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a tedy stanovisko EIA mělo být jedním z podkladů rozhodnutí rovněž v posuzovaném správním řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou a ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, takže mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Úspěšný žalobce žádné náklady řízení neuplatnil a ani ze spisu soud nezjistil, že by mu nějaké vznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu